Folkmusikåret – vad hände sen?

Just nu befinner vi oss mitt under årsinitiativet Folkmusikåret. Många av evenemangen har dragit till sig uppmärksamhet och många förhoppningar är satta till det. Här skall bli vändpunkten för folkmusiken och åter locka ny publik, spelmän och dansare. Men det finns också kritiska synpunkter på hur pengarna används, och många är de som undrar på vad som händer efter det att Matts Nilsson och folkdansåret är över. Vi har gått på fortsättningen.

Matts Nilsson väcktes för många av folkmusikens brötigenom. Båda hans föräldrar har varit folkdansledare och för sig själv har han varit med i folkdansgruppen Fole i början av 70-talet. Det hände mycket då:

-Då fick vi kontakt med Knut Agnred som var en kompis till Sven Ahlbäck och Ale Carlsson. Det var de som startade Folkmusikens Hus i Stockholm och det hände mycket på både spelmans- och dansrörelsens område. Det var då man började att förnya och lämna det etablerade. Efter det har det varit en motsättningsfylld tid. Vi har blivit tydliga för varandra och vi har fått bråka. Det har också inneburit att man fick hårda ryck i dansen och i musiken, och det har ibland varit riktigt jobbigt.

Ett kort möte

-Tidigare var det så att folkdansrörelsen och musikrörelsen mer eller mindre inte kände till varandra. Det var som två helt skilda världar. Det är inte så enkelt att säga varför. Det är grundat i att det har funnits olika traditioner och repertoarer som inte har passat samman. Folkdansen har det som passar till folkmusiken och folkdansrörelsen har ett starkt krav på stilisering, man har rekonstruerat och återskapat dans och koreografier. Det har tagit 10 år långt före spelmansrörelsen. Det är egentligen först nu som man på allvar har börjat att titta på den "äkta" folkdansen och inte bara på det som har blivit genomfört.

Jag träffar Matts Nilsson en solig förmiddag på Avenyn i Göteborg. Det är trafik som vanligt och det är omöjligt att tänka. Han är folklivsforskare med inriktning på avhandlingar om dans i Göteborg under 1900-talet och har arbetat på Arkivet för dans sedan starten på Allégården, folkmusikens och dansens hemmaplan i Göteborg.

Polska i centrum

-En del av oss som dansade kände att vi kom på folkmusiken för sent. Vi var intresserade av att lära oss polska som det fanns med i folkdansarrangemang. Och vi skämdes för att vi tog ut svängarna och hade roligt till polskemusiken. Spelmännen åtnjöt ingen större status på den tiden. Man skulle inte ha för fartfyllda låtar. Det var fint".

-Numera har man inte det attityden längre, en bättre teknik och kolorit är mer att eftersträva. Det är idealet för de flesta.

Skillnaden mellan folkdans och det traditionella dansandet är inte alltid så lätt att förstå. Ibland är det varken det ena eller det andra.

-Man kan ju ha en folkdansbakgrund och ändå tycka att det är roligt att dansa till exempel polska. Det är ju ändå ett folkligt uttryck. Det är bara det att det har blivit så förbannat tillrättalagt och stelt. Det är inte så lätt att hitta den där balansen mellan det traditionella och det som är roligt att dansa till. Det är ju det som är det svåra.

Ett annat problem är att det är svårt att hitta bra musikanter som kan spela för dans. Det är ju inte alla som kan det. Det är en speciell sak att spela för dans och det är inte alla som har den förmågan. Det är ju det som är det svåra.

Allégården har ju varit en mötesplats för folkmusik och dans i Göteborg i många år. Men det är ju inte så att det är så lätt att hitta den där balansen mellan det traditionella och det som är roligt att dansa till. Det är ju det som är det svåra.

Buskdans

Matts Nilsson är mycket angelägen om att betona att han inte sitter inne med några sanningar och att han helst vill diskutera vad som är spännande respektive tråkigt och fel. Men återkommer till det glada 70-talet:

- Från början var det många gånger ganska organiserat. Det kunde ske på privata tillställningar, men också i Visserligen gamla, relativt slutna cirklar, men det var ändå ganska mycket dans-i-mun-mot-mun-metoden. En kväll i veckan var det spelkväll på Annedalsgården och då knökfullt. Det var både ungdomar och äldre som spelade och dansade i någon föreningsskola. Det var spelmän

Aftnarmedlös

Annedalsgården var en utgångspunkt för allt mycket av det som hände på folkmusikområdet i Hagaområdet, Klippan och Annedalen. Och det var ju där det hände som det var. Det var där det hände som det var. Det var där det hände som det var.

allt mer engagerade och professionella. Det har engagerat betalda folkmusikgrupper som främst har på Allégården. Det är 8 av 10 spelkvällar. Det är organiserat och det är över.

Folkdansfest

-För oss som dansar är det ett stort problem. Vi kunde till exempel inte bilda grupper och åka omkring och betala för dansen och få ställen att spela för. Det är instruktörer.

-Därför är vår kanske största utveckling i gemensidans. Vi har ju en lång tradition av att ha folkdansen som en del av vår kultur. Det är ju det som är det svåra.

Stockholm har ju en lång tradition av att ha folkdansen som en del av vår kultur. Det är ju det som är det svåra.

Dansen är det viktigaste

Matts Nilsson är inte rädd för att ta ställning till vad som är bra och dåligt med folkmusiken och folkdansen. Det är ju det som är det svåra.

-Det är ju det som är det svåra. Det är ju det som är det svåra. Det är ju det som är det svåra.

Dansen är det viktigaste

Matts Nilsson är inte rädd för att ta ställning till vad som är bra och dåligt med folkmusiken och folkdansen. Det är ju det som är det svåra.

-Det är ju det som är det svåra. Det är ju det som är det svåra. Det är ju det som är det svåra.

Tillbaka till början

Matts Nilsson tycker att folklig dans och musik är det som är det svåra. Det är ju det som är det svåra. Det är ju det som är det svåra.

-Det är ju det som är det svåra. Det är ju det som är det svåra. Det är ju det som är det svåra.

Dansen är det viktigaste

Matts Nilsson är inte rädd för att ta ställning till vad som är bra och dåligt med folkmusiken och folkdansen. Det är ju det som är det svåra.

-Det är ju det som är det svåra. Det är ju det som är det svåra. Det är ju det som är det svåra.

Dansen är det viktigaste

Matts Nilsson är inte rädd för att ta ställning till vad som är bra och dåligt med folkmusiken och folkdansen. Det är ju det som är det svåra.

-Det är ju det som är det svåra. Det är ju det som är det svåra. Det är ju det som är det svåra.

Dansen är det viktigaste

Matts Nilsson är inte rädd för att ta ställning till vad som är bra och dåligt med folkmusiken och folkdansen. Det är ju det som är det svåra.

-Det är ju det som är det svåra. Det är ju det som är det svåra. Det är ju det som är det svåra.